

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж1 у 19/2020
24.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача Стечајна маса ЗЗ „АА“ у стечају, ... – ..., ул. ... број .., коју заступа као пуномоћник Нинослав Комлушки, адвокат из ..., ул. ... број .., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 368/19 од 23.01.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 24.02.2020. године, након испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 368/19 од 23.01.2020 године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је 10.02.2020. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 368/19 од 23.01.2020. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда II-5 У 316/18, као неоснован. Предлагач истиче да је од подношења тужбе прошло 25 месеци, па се овакво (не) поступање Управног суда не може оправдати, а посебно када се има у виду да је поступак започет још 2013. године. Стога предлаже да Врховни касациони суд усвоји поднету жалбу, утврди да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року и досуди му одређене трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда II-5 У 316/18 и Р4 у 368/19 утврђене су следеће чињенице и околности: да је предлагач 04.01.2018. године поднео Управном суду тужбу ради поништаја закључка Министарства финансија Републике Србије – Пореске управе од 01.03.2017. године којим је обустављен поступак по жалби ЗЗ „АА“ у стечају из ..., јер је у извршењу пресуде Управног суда III-ЗУ 12020/14 од 02.12.2016. године, којим је поништено првобитно другостепено решење, утврђено да је ЗЗ „АА“ у стечају, након спроведеног стечајног поступка, брисана из Регистра привредних субјеката 10.01.2017. године. Поступајући по налогу Управног суда од 08.02.2018. године, тужени орган је 26.03.2018. године доставио суду списе предмета и одговор на тужбу.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Управни суд је ожалбеним решењем одбио приговор предлагача, као неоснован, наводећи да од дана подношења тужбе 04.01.2018. године до дана подношења приговора 27.11.2019. године није протекао толико дуг временски период који би довео до повреде права на суђење у разумном року, при чему предмет спора није статусне природе, нити је предлагач указао на посебан значај који предмет има за њега и због кога би предмет требало хитно решавати.

Врховни касациони суд налази да је правилно поступио судија Управног суда када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда II-5У 316/18. Код утврђивања постојања повреде права на суђење у разумном року узима се у обзир укупна дужина трајања поступка, због тога што ефикасно поступање суда у управном спору не искључује оцену временског аспекта управног поступка који представља интегрални део одлучивања о праву или обавези странке. Међутим, време трајања поступка се посебно рачуна у односу на лица која накнадно ступе у поступак у својству странке, осим уколико нису у питању универзални сукцесори раније странке у поступку. Предлагач је ступио у поступак тек подношењем тужбе Управном суду 2018. године. Закључењем стечаја престала је да постоји као правно лице ЗЗ „АА“ у стечају из ... која је раније била странка у управном поступку и управном спору. Предлагач није универзални сукцесор стечајног дужника, већ представља стечајну масу стечајног

дужника коју чине само средства издвојена за трошкове такстативно наведених судских поступака, међу којима је био и предмет управног суда У 12020/2014, при чему није наведено да је стечајна маса следбеник стечајног дужника у правима и обавезама на које се односе побројани судски поступци.

Полазећи од изложеног, време трајања поступка се у односу на предлагача не може рачунати од 2013. године, него од 2018. године. Ради се о управном спору ради поништаја закључка о обустављању управног поступка у коме је утврђена пореска обавеза ЗЗ „АА“ у стечају, која задруга је након спроведеног стечајног поступка брисана из Регистра привредних субјеката. Предмет управног решавања по закону није хитан, нити захтева прекоредно решавање због ризика за подносиоца. Ако је суд преоптерећен нерешеним предметима, изграђени стандарди Европског суда за људска права налажу да се предмети тада решавају по приоритету или по посебном значају за подносиоца, а не по редоследу пријема предмета у суд. У ожалбеном решењу правилно је оцењено да предмет спора није статусне природе, да не захтева хитност у поступању, те да га треба решавати према редоследу пријема у складу са обавезом суда прописаном чланом 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр.110/09...16/18).

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 18. став. 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одбио жалбу предлагача.

Врховни касациони суд је у ставу другом диспозитива решења одбио захтев подносиоца за накнаду трошкова поступка, на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду да предлагач није успео у поступку.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић